

приказваме приятелски“. Тръгнаха. Като се разговаряли, сложили имъ тепсия съ хлѣбъ и млѣко; султанътъ рекълъ на съпътниците си да дробятъ зальци въ млѣкото; като надробили хлѣба, той разбъркалъ зальците и рекълъ: „Всѣки да изяде своитѣ зальци“. — „Отдѣ да знаемъ кои чии сж“? възразили философитѣ. — „Ами, като не знаете зальците, които вие сами дробитѣ, какъ ще знаете какво става на Небето?“.

Петъръ въ цитуванитѣ стихове по-нататкъ отправя слушателитѣ си къмъ живия камъкъ. Ние знаемъ, че има само мъртви камъни, отъ които правятъ къщи; ала, както виждате, има и живи камъни. Ако можете да изтълкувате думата „камъкъ“ на духовенъ езикъ, ще намѣрите, че има друго значение. П о д ъ д у м а т а „к а м ъ к ъ“ въ духовенъ смисълъ се разбира з а в ѣ р ш е н ѣ характеръ, въ който в с и ч к и с и л и сж уравновѣсени, процесътъ на развитието върви хармонично, мозъкътъ, дробоветѣ, стомахътъ, нервната система сж въ редъ и функциониратъ добрѣ. Ето защо и Христосъ казва; „Бъдете камъкъ, който може да расте и се развива“, и на друго мѣсто: „Трѣбва да съградишъ домъ Божественъ“ — подразбира — отъ такъвъ камъкъ.

Но да дойда пакъ на думитѣ „словестно млѣко“. Нѣкои често казватъ: Искаме да бъдемъ духовни“. Какво подразбиратъ тѣ подъ това — да ли да се затворятъ въ себе си, да бждатъ спокойни и да мислятъ и съзерцаватъ? Това не ги прави духовни. Да бъдешъ духовенъ ще рече: да бъдешъ въ съприкосновение съ окръжаващитѣ условия, съ сръдата, съ почвата, върху която живѣешъ, и едно-